

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **PROTECT GROUP, a.s.**, IČ 27432513, se sídlem v Praze 5, Svornosti 8/985, zastoupeného JUDr.Ivanem Vávrou, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Dlouhá 16, pobočka Praha 1, Bílkova 861/14, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 24.11.2011, č.j.: 2011/69020-421

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též žalovaného správního úřadu), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy ze dne 23.6.2009, č.j.: ABA-T-175/2008, kterým nebyl žalobci pravomocně poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008 podle ustanovení § 78 odst.1 a odst.6 písm.b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítl, že jako zaměstnavatel uplatnil nárok na výplatu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Úřad práce i žalovaný odvolací správní úřad došel ke shodnému závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro vyplacení tohoto příspěvku, protože pracovník žalobce pan K. T. není invalidním důchodcem, ale s ohledem na rozhodnutí o přidělení starobního důchodu je důchodcem starobním a na

takovou osobu nelze podle ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti příspěvek poskytnout. Žalobce poukázal v podané žalobě na to, že předmětem daného sporu je příspěvek za první čtvrtletí roku 2008, kdy pro toto období nebylo účinné znění ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti, které by hovořilo o tom, že na osoby užívající starobní důchod není možné žádat předmětný příspěvek. Toto ustanovení v zákoně o zaměstnanosti nabylo účinnosti až dnem 1.1.2009, tedy až po novele provedené zákonem č. 479/2008 Sb.

Žalobce proto v podané žalobě namítl, že správní úřady obou stupňů v předmětném řízení jeho věc rozhodly podle právního předpisu, který v době, kdy žalobce o příslušný příspěvek žádal, neexistoval. Žalobce poukázal na to, že ve věci již proběhlo před Městským soudem v Praze řízení o podané správní žalobě, kdy rozsudkem ze dne 14.4.2011, č.j. 10Ad 1/2010 – 40, Městský soud v Praze vyhověl žalobě podané žalobcem proti původnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2009, č.j. 2009/60681-424 a věc vrátil žalovanému k novému řízení. Žalovaný v nově vydaném rozhodnutí pouze poněkud pozměnil právní argumentaci a vypustil ustanovení zákona, které nebylo účinné v době vydání napadeného rozhodnutí a jinak rozhodl zcela stejným způsobem jako v minulosti.

Žalobce je i nadále přesvědčen o tom, že jeho zákonný nárok na poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v prvním čtvrtletí roku 2008 je zachován a je zákonný, nemůže být zamítnut, když žalobce splnil veškeré zákonné podmínky pro to, aby tento příspěvek byl poskytnut. O tom svědčí i poskytnutí příspěvku za období předcházející tomuto rozhodnému období a stejně tak i za období tomuto následujícím. Pokud se žalovaný po zrušení svého původního rozhodnutí snažil argumentovat pouze tím, že žalobce nesplňoval zákonný nárok na poskytnutí příspěvku, omezil svoji argumentaci proti předchozímu řízení pouze o konkrétní citaci paragrafového znění a fakticky u této argumentace i nadále zůstal, když převzal právní názor podřízeného správního úřadu prvního stupně, který ovšem argumentoval právě skutečností, kterou v rozhodné době zákon neznal.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že podle ustanovení § 78 odst.1 zákona o zaměstnanosti se zaměstnavateli zaměstnávajícím více než 50% osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. Příslušným úřadem práce pro poskytování příspěvku je úřad práce, v jehož obvodu má sídlo zaměstnatel, který je právnickou osobou. Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě žádosti zaměstnavatele, nárok musí být doložen nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního období. Součástí žádosti je doložení celkového průměrného přepočteného počtu všech zaměstnanců, zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením a zaměstnanců, kteří jsou zaměstnanci s těžším zdravotním postižením. Podle ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti úřad práce neposkytne příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, jestliže zaměstnavatel nesplňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku podle ustanovení § 78 odst.1 až 3 zákona o zaměstnanosti.

Ze spisového materiálu v posuzované věci je zřejmé, že rozhodnutí o odvolání, které je napadeno nyní podanou žalobou, neobsahovalo odkaz na ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti, ve znění po novele, provedené zákonem č. 479/2008 Sb. Poskytování příspěvku za čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2008 se řídí právními předpisy, účinnými ke dni 31.12.2008. Na projednáváný případ se ustanovení zákona nevztahuje a žalovaný ve svém rozhodnutí na něj ani neodkazuje, jak žalobce namítá. Žalobce neprokázal splnění zákonných

podmínek nároku na předmětný příspěvek. Kontrolou úřadu práce bylo ve správním řízení zjištěno, že v rozhodném období zaměstnával v průměrném přepočteném počtu celkem 22,22 zaměstnanců, z toho 2,02 zaměstnanců se zdravotním postižením na základě uznání částečné invalidity nebo zdravotně znevýhodněnou osobou a tři zaměstnance s těžším zdravotním postižením. Počet zaměstnanců se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců činil pouze 48,36%. Pan T. nemohl být považován za osobu zdravotně postiženou, neboť nebylo doloženo potvrzení trvání invalidity pana T., která byla prokázána pouze do 31.7.2007, kdy skončila platnost posledního posudku. V době podání nyní posuzované žádosti zaměstnavatel nedoložil žádné potvrzení, prokazující invaliditu pana T. po 31.7.2007.

Žalovaný má za to, že v případech, kdy se jedná o řízení o žádosti účastníka řízení, je na účastníku řízení, aby si ve svém vlastním zájmu řádně a včas zjistil a zajistil vše potřebné, co pro vyhovění žádosti předepisuje zákonná úprava. Bylo tedy věcí žalobce, aby si zajistil sám a včas všechny informace potřebné k získání nároku na uvedený příspěvek. Předmětem řízení bylo posouzení nároku na příspěvek žalobce za první čtvrtletí roku 2008, ani za období předešlé či pozdější a proto námitku žaloby o splnění zákonných podmínek na poskytnutí předmětného příspěvku považuje žalovaný za irelevantní.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 17.9.2013 zástupce žalobce poukázal na písemné vyhotovení podané žaloby a zdůraznil, že z názvu žalobce je zřejmé, že se zabývá výrobou a distribucí ochranných pomůcek, od toho se odvíjí i počet pracovníků se zdravotním postižením či se změněnou pracovní schopností. Problém vznikl až v prvním čtvrtletí roku 2008 s panem T. v důsledku následné kontroly. Ostatní zaměstnanci i nadále prokazují své zdravotní postižení a tudíž i oprávněnost žalobce k požadovaným úhradám, předkládáním dokladů o tom, že pobírají příslušné dávky. Žalobce nevěděl, že starobní důchodci se nepočítají do počtu osob se zdravotním postižením, ovšem tato úprava platí až ode dne 1.1.2009 a nelze ji tedy aplikovat na situaci v prvním čtvrtletí roku 2008. Pan T. v důsledku úrazu přišel o nohu, jeho faktický stav je zcela neměnný, tudíž nelze zvažovat, že by šlo pouze o fiktivní doplnění osob zdravotně postižených. O tom svědčí i skutečnost, že k dosažení 50% chybělo žalobci pouze necelých 1,7%. V prosinci roku 2008 byl pan T. samotným žalobcem vyjmut, stalo se tak proto, že mu pracovnice úřadu řekla, že to není rozhodná skutečnost, protože připočítají-li se přesčasy ostatních zdravotně postižených pracovníků, dosáhne žalobce i bez pana T. požadované hranice 50%. Až teprve následně úřady zaujaly stanovisko, že přesčasové hodiny se do požadované kvóty nemohou započítat. Argumentace žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí je zcela totožná s argumentací, která byla použita žalovaným správním orgánem v předcházejícím a soudem zrušeném rozhodnutí. Je-li argumentováno tím, že pan T. byl starobním důchodcem, je nutno opakovaně zdůraznit, že jde o první čtvrtletí roku 2008 a taková úprava platila až od 1.1.2009, tedy až teprve od tohoto data nebylo možno starobního důchodce počítat do kvóty zaměstnaných osob se zdravotním postižením.

Zástupkyně žalovaného odvolacího správního úřadu u jednání soudu odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí se zdůrazněním, že v tomto rozhodnutí již není zmíněn odkaz na ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti, které bylo včleněno do tohoto zákona až s účinností ode dne 1.1.2009. Z odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí vyplývá, že negativně o žádosti žalobce bylo rozhodnuto nikoliv proto, že pan T. se stal starobním důchodcem, ale jen proto, že žalobce neprokázal v období prvního čtvrtletí roku 2008 jeho invaliditu, respektive jeho zdravotní postižení. Proto také žalobce nesplnil podmínky pro poskytnutí příspěvku, když počet osob se zdravotním postižením představoval

48,36% z celkového množství zaměstnanců. Pokud bylo předcházející rozhodnutí žalovaného městským soudem zrušeno, stalo se tak pouze a výlučně proto, že v odůvodnění byl výslovný odkaz na ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti, tudíž soud dospěl k závěru, že bylo rozhodování podle právního předpisu, který nebyl v rozhodném období účinný. Nicméně z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že se soud jinak ztotožnil se stanoviskem žalovaného o tom, že žalobce podmínky pro poskytnutí finančního příspěvku nesplňuje. Pokud jde o tvrzené přesčasy, tato skutečnost byla uplatněna až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a proto k nim - s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu - nemohlo být přihlédnuto, nicméně je vhodné konstatovat, že příslušný doklad o přesčasech se nevztahoval k období prvního čtvrtletí roku 2008, ale dokládal situaci v září 2008.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí soudu ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 22.4.2008 u úřadu práce žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008. Mezi zaměstnanci, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, respektive zaměstnanci, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, uvedl žalobce mimo jiné pana K. T. Ohledně něho doložil žalobce rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 8.7.1998, jímž bylo rozhodnuto o tom, že pan K. T. je osobou plně invalidní. K tomu bylo dále doloženo potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 28.5.2008, podle něhož byl pan T. v květnu 2005 zdravotně posouzen jako nadále plně invalidní s platností posudku do dne 31.7.2007. Další kontrola zdravotního stavu prováděna nebyla, jelikož si pan K. T. požádal o starobní důchod, který mu být přiznán ode dne 1.7.2006. Podáním, doručeným úřadu práce dne 12.6.2008, žalobce na základě upozornění úřadu, že dokumenty pana T. jsou nevyhovující, požádal o vyřazení pana K. T. ze žádosti, týkající se prvního čtvrtletí roku 2008. Úřad práce po přepočtení údajů uvedených žalobcem k žádosti následně shledal, že podíl zaměstnanců se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců u žalobce činí pouze 48,36%.

Na základě výše uvedeného vydal úřad práce dne 23.6.2009 rozhodnutí č.j. ABA-T-175/2008, kterým podle ustanovení § 78 odst.1 a odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti rozhodl, že žalobci nebude poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že osoba, která má takové zdravotní postižení, že jí byl přiznán invalidní důchod, neztrácí přechodem do starobního důchodu své zdravotní postižení a pokud takováto osoba i nadále u žalobce pracovala, objektivně stále stejně zdravotně postižená, měla by být i nadále považována za osobu se zdravotním postižením. Žalobce rovněž v odvolání poukázal na to, že ostatní zaměstnanci se zdravotním postižením vykazovali v rozhodném období velké množství přesčasů a při zohlednění těchto odpracovaných přesčasů by příslušný poměr zaměstnanců se zdravotním postižením vyšel na hodnotu 55,75%.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní úřad rozhodnutím ze dne 7.12.2009, č.j. 2009/60681-424, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí úřadu práce potvrdil se závěrem, že zaměstnavatel nesplnil podmínky nutné pro přiznání nároku na příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením, když zákon o zaměstnanosti neobsahuje

žádné ustanovení o zmírnění tvrdosti zákona a správní úřady musí postupovat v souladu s ním a nemohou činit výjimky. Pan K. T. měl starobní důchod přiznán rozhodnutím ode dne 1.7.2006 a podle ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti nelze příspěvek poskytovat na zaměstnance se zdravotním postižením za čtvrtletí, ve kterém byl zaměstnanec, který je osobou se zdravotním postižením, poživitelem starobního důchodu.

Proti uvedenému rozhodnutí odvolacího správního úřadu podal žalobce včasnou žalobu ve správním soudnictví, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.4.2011, č.j. 10Ad 1/2010 - 40, jímž rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7.12.2009 zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu úřadu k novému rozhodnutí s odůvodněním, že žalovaný správní úřad rozhodnutí opřel o zákonné ustanovení, které na věc nedopadá. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda by výsledek správního řízení byl stejný či jiný, pokud by žalovaný aplikoval ustanovení na věc dopadající, neboť by tím nahrazoval činnost správních úřadů, což správnímu soudu zásadně nepřísluší.

Po vrácení věci odvolacímu správnímu úřadu tento správní úřad vydal nové - v pořadí druhé - rozhodnutí o odvolání, datované dnem 24.11.2011, č.j. 2011/69020-421, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy potvrdil se závěrem, že zaměstnavatel ve správním řízení doložil, že v rozhodném období zaměstnával v průměrném přepočteném počtu 22,22 zaměstnanců, z toho 2,02 zaměstnanců se zdravotním postižením na základě uznání částečné invalidity a 3 zaměstnance s těžším zdravotním postižením. Počet zaměstnanců se zdravotním postižením tak činil 48,36%. Pan K. T. nemohl být považován za osobu zdravotně postiženou, neboť nebylo doloženo potvrzení trvání invalidity, když z potvrzení České správy sociálního zabezpečení je zřejmé, že panu K. T. byl přiznán starobní důchod ode dne 1.7.2006. Invalidita pana T. byla prokázána žalobcem pouze do dne 31.7.2007, kdy skončila platnost posledního posudku. V době podání své žádosti tak zaměstnavatel nedoložil žádné potvrzení, které by prokazovalo invaliditu pana T. po datu 31.7.2007.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení ve věci samé před správními úřady obou stupňů a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

V projednávaném případě je předmětem řízení žádost žalobce o poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008.

Podle ustanovení § 78 odst.1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do dne 31.12.2008, se zaměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50% osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. Příslušným úřadem práce pro poskytování příspěvku je úřad práce, v jehož obvodu má sídlo zaměstnatel, který je právnickou osobou. Příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě žádosti zaměstnavatele, nárok musí být doložen nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí kalendářního období. Součástí žádosti je doložení celkového průměrného přepočteného počtu všech zaměstnanců, zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením a zaměstnanců, kteří jsou zaměstnanci s těžším zdravotním postižením. Podle ustanovení § 78 odst.6 písm.b) zákona o zaměstnanosti, účinného od 31.12.2008, úřad práce neposkytne příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním

postižením, jestliže zaměstnavatel nesplňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku podle ustanovení § 78 odst.1 až 3 zákona o zaměstnanosti.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, proč nebylo žádosti žalobce o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením v období prvního kalendářního čtvrtletí roku 2008 vyhověno je skutečnost, že žalobce neprokázal u svého zaměstnance pana K. T. v rozhodném období zdravotní postižení.

Je nepochybné, že pokud by žalobce v případě svého zaměstnance K. T. v roce 2008, eventuálně později - do data vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, předložil doklad o tom, že jmenovaný zaměstnanec byl držitelem potvrzení nebo rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, že je osobou zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, které by bylo vydáno na základě posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, jímž by byl zaměstnanec žalobce takto znevýhodněnou osobou uznán, pak by nepochybně žalovaný správní orgán úřad neměl důvodu vydávat rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Požadované rozhodnutí či potvrzení však žalobce v projednávané věci nepředložil, když ze spisového materiálu vyplývá, že platnost dokladu o zdravotním postižení K. T. byla ohraničena časově do konce roku 2007. Ze zákona o zaměstnanosti vyplývá, že skutečnost, že jde o osoby se zdravotním postižením, musí být pro potřeby poskytovaných příspěvků prokázána zákonem stanoveným a předepsaným dokladem. Tato skutečnost však v nyní posuzované věci nenastala.

Na uvedeném závěru ničeho nemění ani skutečnost, namítaná žalobcem v podané žalobě, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že se pan K. T. stal starobním důchodcem. Tato skutečnost je soudem hodnocena jako uvedení zcela nadbytečného údaje, který je navíc ve vazbě na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesrozumitelný. Ze závěrů odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ze zdůraznění, že bylo postupováno podle zákona o zaměstnanosti ve znění platném a účinném do dne 31.12.2008 je podle názoru soudu zcela zřejmé, že skutečným důvodem pro neposkytnutí příspěvku bylo, že u pana K. T. nebylo příslušným předepsaným dokladem prokázáno, že jde o osobu se zdravotním postižením.

Porovnává-li se okruh otázek, které lékař okresní správy sociálního zabezpečení je povinen zodpovědět v případě posouzení zdravotního stavu posuzované osoby pro přiznání mimořádných výhod, s otázkami, které řeší ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 písm.c) zákona o zaměstnanosti pro uznání osoby zdravotně znevýhodněné, pak je nepochybné, že tyto otázky se liší. Za zdravotně znevýhodněnou osobu se považuje fyzická osoba, která má zachovánu schopnost vykonávat soustavné zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost, ale její schopnost být nebo pracovníně začleněna, vykonávat dosavadní povolání nebo využít dosavadní kvalifikaci nebo kvalifikaci získat jsou podstatně omezeny z důvodu jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V obou případech je předpokladem uznání dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, nicméně i osoba, která byla pro přiznání mimořádných výhod uznána těžce zdravotně postiženou v I. stupni, nemusí být uznána bez dalšího osobou zdravotně znevýhodněnou pro účely pracovních předpisů, a to zejména za situace, kdy půjde o osobu vykonávající především duševní práci.

Z uvedených důvodů nelze proto správním orgánům obou stupňů vytknout, že v posuzované věci nepovažovaly prokázání osoby K. T. jako osoby zdravotně znevýhodněné

za splnění. Zákon o zaměstnanosti po stránce důkazní striktně vyžaduje to, aby skutečnost, že zaměstnanec žalobce je osobou se zdravotním postižením, doložila fyzická osoba příslušným potvrzením nebo rozhodnutím. Důkazní břemeno proto zůstává v tomto směru především na ní, potažmo na zaměstnavateli, tedy v daném případě žalobci. Ustanovení § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti je v tomto směru ustanovením jednoznačným a je z něho nepochybně zřejmé, že za situace, kdy žalobce takové potvrzení nebo rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení nepředložil a nepředložil ani rozhodnutí úřadu práce o statusu osoby zdravotně znevýhodněné, pak nelze správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému vytknout, že přistoupil k vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o příspěvek za předmětné kalendářní období. Zároveň je nutno v této souvislosti připomenout, že i pro soud je rozhodující skutkový a právní stav věci, který zde byl v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tedy ke dni 24.11. 2011.

Pokud žalobce argumentoval v průběhu odvolacího řízení i v řízení před správním soudem tvrzením, že při započtení přesčasů, odpracovaných zaměstnanci žalobce se zdravotním postižením v rozhodném období, by žalobce zákonné podmínky pro přiznání příspěvku splnil i bez započítání osoby pana K. T., soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného odvolacího správního úřadu, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je tomu jednak proto, že uvedená námitka byla žalobcem vznesena až v rámci podaného odvolání a jejímu věcnému posouzení brání ustanovení § 82 odstavec 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení odvolací správní úřad přihlíží k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo vznesených v průběhu odvolacího řízení jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit již dříve. Druhým důvodem pro závěr o nedůvodnosti této žalobní námitky je skutečnost, že přímo z ustanovení § 78 odstavce 1 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že příspěvek se poskytuje v případě splnění podmínky 50 % zaměstnanců, tedy poskytnutí příspěvku se váže k počtu osob zaměstnanců a nikoli k jimi odpracovaným hodinám.

O tom, že žalobci bylo v průběhu celého správního řízení známo, že podmínky poskytnutí příspěvku v posuzovaném období nespĺňuje, svědčí obsah samotného záznamu o provedení kontroly, kdy kontrolní orgán zjistil a v protokolu vyjádřil závěr o tom, že ve vztahu k panu K. T. požadovaný doklad nebyl předložen. Nejedná se zde proto o překvapivé rozhodnutí správních úřadů, zejména když neobstojí ani námitka o tom, že v kalendářních obdobích předcházejících a následných byl žalobci předmětný příspěvek poskytnut. Jednak pro období předcházející (poslední čtvrtletí roku 2007) trvala platnost posudku pana K. T., jednak je zřejmé, že pro posouzení splnění zákonem stanovených podmínek jsou rozhodující údaje z každého konkrétně a samostatně posuzovaného období. Pokud právní předpis stanoví určitý postup a podmínky k prokázání zákonem požadovaných skutečností, pak obecně platí, že je třeba tento postup respektovat a podmínky splnit v souladu s příslušnými ustanoveními.

Žalovaný odvolací správní úřad se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17.září 2013

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu